

La Noia de la Perla

Pseudònim de l'autora: YANTA

Des que s'havia despertat al matí, la Tina sabia que alguna cosa li passaria, però no quan ni què. Li donava molta importància a aquestes sensacions. De fet, li havia parlat d'aquest mal pressentiment a la seva parella, la Nora, que havia fet broma responent-li que seria millor que aquell dia no sortís de casa, per si de cas. Doncs això faria.

Fins aleshores tot havia anat bé; poques emocions. El toc de les onze del matí la va trobar recolzada sobre la taula rodona del menjador, aguantant-se el cap cot amb una mà i encerclant la tassa de cafè buida amb l'altra. Absorta, mirant al buit en direcció al gran armari apaïsat amb portes de vidre que penjava a la paret. A dins hi descansava la cristalleria, records de bodes, postals de viatges, ous de Pasqua per desembolicar i dècims de loteria no premiats. A sobre de l'armariet hi havia tot d'ampolles de formes curioses, posades com si fossin merlets.

Va sortir del trànsit quan la prestatgeria es va desenganxar de la paret i va caure amb un dolorós *booom* acompanyat del soroll de molt de vidre trencant-se violentament. Vidre de desenes de copes i vasos que mai s'havien utilitzat. La seva gateta Marilyn va deixar anar un esbufec i es va amagar sota el sofà. El núvol de pols i trossets de cristall va arribar fins als peus descalços de la Tina, però no va prendre mal –físicament, és clar, perquè els ànims li havien quedat com la cristalleria–. A sobre la taula, el cap li va relliscar de la mà i va quedar-li a sobre del braç, de manera que el seu angle de visió va rotar 45° més.

En aquesta posició s'hi va quedar uns trenta minuts. Immòbil. La imatge de l'estrall li entrava pels ulls però el cervell no acabava de processar la informació. Quan va notar, de reüll, que la reproducció de la *Noia de la Perla* la jutjava des del seu marc, penjat a la paret, es va incorporar mandrosament i va mirar el desastre des d'una nova perspectiva. “*Suposo que ho hauré de recollir...*”, es va dir sense gaire convenciment. Va buscar alguna mostra de complicitat en els ulls de la *Noia*, però aquesta cada cop li retornava una mirada més severa. Tot el terra estava cobert de vidres trencats excepte la superfície que ocupaven els seus peus nus.

Un bon començament seria anar a la cuina i agafar la pala i l'escombra. La porta del menjador semblava a quilòmetres de distància i el camí per arribar-hi, un camp minat. Era impossible arribar-hi sense aixafar cap vidre. A no ser... Es va posar dreta a sobre de la cadira on seia. A continuació, va avançar la segona cadira i va saltar-hi. Ja tenia gairebé mig camí fet. A l'hora de col·locar les cadires podia evitar els obstacles grans com l'armari o les ampolles que no s'havien trencat, però cada mil·límetre quadrat de terra del menjador tenia vidres o brossa que dificultaven molt deixar la cadira sobre una superfície llisa. Tot i els notables problemes d'equilibri, va aconseguir avançar la primera cadira, després la segona, i un altre cop la primera, fins que va arribar al passadís.

Què necessitava ara? Ah, sí, les xiruques, abans que res! Bosses grans de la brossa, escombra, recollidor... i uns guants de jardineria que havia llençat un parell de mesos abans perquè no els feien servir. Llei de Murphy. Aniria amb compte, es va prometre, i acte seguit es va fer sang al dit gros i a l'índex recollint una copa trencada que havia quedat a sobre del moble. "*Fira del vi de*" anunciava una serigrafia a la part intacta. *Merda, merda, merda!*, va cridar mentre llençava la copa cap al sofà.

Notava darrere seu els ulls acusadors de la *Noia*. Es va girar i la va observar. Aquella figura de Vermeer li sostenia la mirada. O no, més aviat la travessava amb la mirada. Fins que hi va haver un moment en què sí que van connectar. Clic. La mirada lleugerament guerxa de la jove es va fixar en la seva. Dos parells d'ulls mirant-se de fit a fit. *Ajuda'm*, es va sentir demanar en veu baixa. La Tina no sabia perquè ho havia dit, però sabia que havia fet bé. Un reflex brillant va creuar els ulls de la *Noia*. Això volia dir que sí, que l'ajudaria. Ho sabia.

Acabat *el moment*, l'ull esquerre de la jove es va tornar a desviar cap a la posició inicial i l'encanteri s'esfumà. La Tina va fer una passa enrere, després una altra. No estava pas aixafant vidres! El pesat armari apaïsat tornava a estar penjat a la paret, coronat per les ampolles que semblaven merlets, i les seves copes, ous de xocolata, regals de bodes i dècims, tornaven a estar a dins, desendreçats. El terra del menjador no estava més brut que abans de l'incident. Bé, incident... o al·lucinació, perquè allò no tenia ni cap ni peus. Es va mirar els dits i hi va veure algunes rascades, però qui té una gata, sempre en té. I les xiruques? Se les havia posat suggestionada per la pròpia al·lucinació?

Va decidir que un bany calent i una copa de vi l'ajudarien a ordenar les idees. No es tancaria amb pestell perquè, si el mal auguri tenia a veure amb què s'ofegaria, almenys no els calgués tirar la porta a terra. Estant ella relaxada a l'aigua, la porta es va obrir suaument i hi va entrar la Marilyn. *On t'has amagat, durant tot el dia?*, li va preguntar la Tina mentre l'acariciava.

Al vespre, va dir-li a la Nora que estaria bé revisar les subjeccions d'armaris i prestatgeries i vigilar que no aguantessin més pes del recomanable. Va intentar que el comentari sonés despreocupat. *D'acord, aquest cap de setmana ho mirem*, li va respondre. La Tina s'asseguraria de què ho fessin.

Dissabte al matí, la Tina va començar a endreçar el gran armari. Anava triant i destriant coses fins que es va topar amb una copa bruta: hi havia tota una ditada de sang per sobre d'un serigrafiat: *Fira del vi de Tarragona 2016*. Va girar la vista cap a la reproducció del quadre de Vermeer. El parell d'ulls es va tornar a alinear amb els seus. Clic. Va ser només un segon, però alguna cosa va canviar. La mirada seguia desviada. La boca... potser que els llavis fossin ara d'un color vermell més intens? La roba? Sí, la roba s'estava tenyint d'un to taronja que creixia des de la màniga ocre de la *Noia*. S'estenia com una taca de sang.